

מצות התלויות בארץ בזמן הזה

1. רמב"ם הל' תרומות א:ה

כָּל שֶׁחִזְקוּ עוֹלֵי מִצְרַיִם, וְנִתְקַדְּשׁ קִדְשָׁהּ רִאשׁוֹנָה - פִּינּוֹן שְׁגָלוֹ, בְּטִלָּה קִדְשָׁתוֹ: שֶׁקִּדְשָׁהּ רִאשׁוֹנָה - לְפִי שְׁהִיְתָה מִפְּנֵי הַכְּבוֹשׁ בְּלִבָּד, קִדְשָׁהּ לְשַׁעֲתָהּ וְלֹא קִדְשָׁהּ לְעֵתִיד לְבֹא. פִּינּוֹן שְׁעָלוֹ בְּנֵי הַגּוֹלָה, וְהִחְזִיקוּ בְּמִקְצַת הָאָרֶץ - קִדְשׁוֹהָ קִדְשָׁהּ שְׁנִיָּה הָעוֹמֶדֶת לְעוֹלָם, לְשַׁעֲתָהּ וְלְעֵתִיד לְבֹא

All of the lands that [the Jews] who ascended from Egypt took possession of were sanctified in the first consecration [of the land]. When they were exiled, that sanctity was nullified. The initial consecration came about because of the conquest. [Hence,] its consecration was effective for the time but not for all time. When, by contrast, the descendants of the exiles ascended [from Babylon] and took possession of a portion of the land, they consecrated it a second time. [This consecration] is perpetuated forever, for that time and for all time.

2. רמב"ם הל' תרומות א:כו

הַתְּרוּמָה בְּזִמְנֵי הַזֶּה, וְאִפְלוּ בְּמִקּוֹם שֶׁחִזְקוּ עוֹלֵי בָּבֶל, וְאִפְלוּ בִּימֵי עֶזְרָא--אֵינָהּ מִן הַתּוֹרָה, אֲלֵא מִדְּבָרֵיהֶם: שֶׁאֵין לָהּ תְּרוּמָה שֶׁלְּתוֹרָה אֲלֵא בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וּבְזִמְנֵי שִׁיחֵיו כָּל יִשְׂרָאֵל שָׁם, שֶׁנֶּאֱמַר "כִּי תִבְאוּ" (ויק' כה: ב.) בִּיאַת פְּלֶקֶם כְּשֶׁהָיוּ בִּירְשָׁהּ רִאשׁוֹנָה וּכְמוֹ שֶׁהָיוּ עֲתִידִין לַחֲזֹר בִּירְשָׁהּ שְׁלִישִׁית; לֹא כְּשֶׁהָיוּ בִּירְשָׁהּ שְׁנִיָּה שֶׁהִיְתָה בִּימֵי עֶזְרָא, שֶׁהִיְתָה בִּיאַת מִקְצָתוֹ--וְלִפְיָד לֹא חִיְבָה אוֹתוֹן מִן הַתּוֹרָה. וְכֵן יִרְאֶה לִי שֶׁהוּא הַדִּין בְּמַעֲשָׂרוֹת, שֶׁאֵין חִיְבִין בָּהֶן בְּזִמְנֵי הַזֶּה אֲלֵא מִדְּבָרֵיהֶם כְּתוּבָה.

In the present era, even in the areas settled by the Jews who ascended from Babylonia, even those [settled] in the era of Ezra [the obligation to separate] *terumah* does not have the status of a Scriptural commandment, merely that of a Rabbinic decree. [The rationale is that] the Scriptural [commandment to separate] *terumah* applies only in *Eretz Yisrael* and only when the entire Jewish people are located there. [This is derived from the phrase] "When you enter..." [Implied is that] the entire [Jewish people] must enter [the land], as they did when they took possession of the land originally and as will happen in the future when they take possession of the land a third time. In contrast, the second time [the people] took possession of the land, in the time of Ezra, only a portion entered. Hence, they were not obligated according to Scriptural Law. Similarly, it appears to me that the same concept applies with regard to the tithes. In the present era, this obligation [as well] has the status of a Rabbinic decree like *terumah*.

3. מס' גיטין ל"ו.

דַּתְנִיָּא, רַבִּי אֹמֵר: וְזֶה דְּבַר הַשְּׂמִיטָה שְׁמוֹט - בְּשֵׁתֵי שְׂמִיטוֹת הַכְּתוּב מַדְבַּר, אַחַת שְׂמִיטַת קֶרֶקַע וְאַחַת שְׂמִיטַת כֶּסֶפִּים, בְּזִמְנֵי שֶׁאַתָּה מְשַׁמֵּט קֶרֶקַע - אַתָּה מְשַׁמֵּט כֶּסֶפִּים, בְּזִמְנֵי שֶׁאַי אַתָּה מְשַׁמֵּט קֶרֶקַע - אֵי אַתָּה מְשַׁמֵּט כֶּסֶפִּים

Rabbi says: [It is written], Now this is the matter of the release; [every creditor] shall release. The text indicates here two kinds of release, one the release of land and the other the release of money. When the release of land is in operation the release of money is to be operative, and when the release of land is not operative the release of money is not to be operative.

4. תוספות מסכת גיטין דף לו עמוד א

וְנִרְאֶה לְרִ"ת דֶּהשְׂמִיטַת קֶרֶקַע דֶּהכָּא וְדֶהתָּם לֹא אֵיירִי בַחֲרִישָׁה וּזְרִיעָה אֲלֵא בַשְּׂדוֹת הַחוּזְרוֹת לְבַעֲלִים בְּיֹבֵל וְהַשְּׂמִיטַת קֶרֶקַע קָרִי לְיֹבֵל וּלְשִׁבְעִית הַשְּׂמִיטַת כֶּסֶפִּים דֶּשְׂמִיטָה מְשַׁמֵּט כֶּסֶפִּים וְלֹא יֹבֵל כְּדַאמְרִין בַּהֲדִיא בַּפְּרִשָׁת רֵאָה אֲנִי וְדָרִישׁ לָהּ מַדְבַּר הַשְּׂמִיטָה שְׁמוֹט וְהִ"ק בְּזִמְנֵי שֶׁאַתָּה מְשַׁמֵּט יֹבֵל אַתָּה מְשַׁמֵּט שְׁבִיעִית כִּי הֵיִא דִירוּשְׁלַמִּי

5. שו"ע יורה דעה שלא סעיף יט

תְּרוּמָה גְּדוּלָה, בְּזִמְנֵי הַזֶּה שֶׁהִיא עוֹמֶדֶת לְשִׁרְיָה מִפְּנֵי הַטּוֹמָאָה, שִׁיעוּרָה כֹּל שֶׁהוּא. הֵגֵה: וְנִתְּנָן בְּזִמְנֵי הַזֶּה לְכָל כַּחן שִׁירְצָה, בֵּין חֵבֵר בֵּין עַם הָאָרֶץ, וְאִפְלוּ אֵינוּ מִיּוֹחַס רַק שְׂמוּחֻזֵק בַּכַּחן, וְהוּא שׁוֹרְפָה, וַיְכּוֹל לַהֲנִיחָה וּלְשַׁרְפָה, (ע"ד) שִׁיכּוֹל לַיְהוֹנוֹת מִמֶּנָּה בְּשַׁעֲת שִׁרְיָתָה. אֲבָל זֶר אֲסוּר לַיְהוֹנוֹת מִמֶּנָּה בְּשַׁעֲת שִׁרְיָתָה, אִם לֹא שַׁכַּחן נִהְנֶה עִמוֹ. אֲבָל שֶׁאֵר הַנְּאוֹת שֶׁאֵינוּ מְכַלָּה אוֹתָהּ, מוֹתֵרֵת אִפְלוּ לְזָרִים (טור). כַּחן שֶׁאוּכַל אֲצֵל יִשְׂרָאֵל, נוֹתֵן בְּרֵשֶׁת שֶׁל תְּרוּמָה, וְאִף עַל פִּי שְׁעוּמֵד הַכַּחן וְהוֹלֵךְ לוֹ, אֵין צָרִיךְ לְכַבּוֹתוֹ עַד שִׁיכְבֶּה מִעַצְמוֹ (מַרדְכִי פ' אֶלְמָנָה לְכַה"ג). וְכֹל זֶה מֵיִירֵי בַתְּרוּמָה שֶׁהוּכְשָׁרָה, דֹּאז נְטֻמָּאוֹת וּמוֹתֵר לְשַׁרְפָה. אֲבָל אִם לֹא הוּכְשָׁרָה, שֶׁלֹּא נְטֻמָּאוֹת, אֲסוּר לְשַׁרְפָה. וְטוֹב לְהַכְשִׁיר אוֹתָם קוּדֵם מִירוֹח, כְּדִי שֶׁתִּקְבַּל טוֹמָאָה וַיְהִי מוֹתֵר לְשַׁרְפָה (טור). וְאַחֵר כֵּךְ מִפְּרִישׁ מִן הַשֶּׂאֵר אַחַד מִעֲשָׂרָה, וְהוּא נִקְרָא מִעֲשָׂר רֵאשׁוֹן וְנוֹתְנוֹ לְלוֹי. וַיִּי"א אִף לְכַחן (טור). וְעַל זֶה נֶאֱמַר בַּתּוֹרָה: כִּי אַתָּה מִעֲשָׂר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְגוֹי (בַּמַּדְבָּר יח, כד) וְלִבְנֵי לְוִי הֵנָּה נִתְּנִי אֶת כֹּל מִעֲשָׂר בְּיִשְׂרָאֵל וְגוֹי (בַּמַּדְבָּר יח, כא) וְאַחֲ"כ מִפְּרִישׁ מִהַשֶּׂאֵר אַחַד מִעֲשָׂרָה, וְהוּא נִקְרָא מִעֲשָׂר שְׁנִי, וְהוּא לְבַעֲלוֹ, וּבִסִּימָן זֶה יִתְבָּאוּ מִשְׁפָּטֵיו, וְעָלוּ נֶאֱמַר: עֶשֶׂר תַּעֲשֶׂר (דְּבָרִים יד, כב) וְעַל הַסֹּדֵר הַזֶּה מִפְּרִישֵׁין בְּשֵׁנָה רִאשׁוֹנָה מִהַשְּׁבֻעַ, וּבְשֵׁנִיָּה וּבְרִבְעִית וּבַחֲמִישִׁית. אֲבָל בְּשִׁלִּישִׁית וּבְשִׁשִּׁית מִהַשְּׁבֻעַ, אַחֵר שֶׁמִּפְּרִישֵׁין מִעֲשָׂר רֵאשׁוֹן מִפְּרִישֵׁין מִהַשֶּׂאֵר מִעֲשָׂר רֵאשׁוֹן, וְנוֹתְנִים לְעַנְיִים, וְהוּא נִקְרָא מִעֲשָׂר עֲנִי. וְאֵין בְּשֵׁתֵי שְׁנַיִם אֵלוֹ מִעֲשָׂר שְׁנֵי אֵלֵא מִעֲשָׂר עֲנִי, וְעָלוּ נֶאֱמַר: מִקְצָה שְׁלֹשׁ שְׁנַיִם תּוֹצִיא

11. ויקרא פרק כג פסוק יד

וְלֶחֶם וְקָלִי וְכֶרֶם לֹא תֹאכְלוּ עַד עֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה עַד
הַבִּיאְכֶם אֶת קֶרְבְּנוֹ אֶל־הֵיכָל עֹלֹם לְדֹרֹתֵיכֶם
בְּכָל מְשַׁבְּתֵיכֶם :

And you shall eat nor bread, nor parched grain, nor green ears, until the same day that you have brought an offering to your God; it shall be a statute forever throughout your generations in all your dwellings.

12. רש"י ויקרא פרשת אמור פרק כג פסוק יד

בכל משבתיכם - נחלקו בו חכמי ישראל, יש שלמדו מכאן שהחדש נוהג בחוצה לארץ, ויש אומרים לא בא אלא ללמד שלא נצטוו על החדש אלא לאחר ירושה וישיבה, משכבשו וחלקו :

The Sages of Israel differ concerning this. Some learned from here that [the prohibition of eating] the new crop [before the omer] applies [even] outside the Land [of Israel], while others say that this phrase comes only to teach [us] that they were commanded regarding the new crop only after possession and settlement, after they had conquered and apportioned [the land.] [Kid. 37a]

את כל מעשר תבואתך וגוי' ובא הלוי וגוי' (דברים יד, כח - כט)

6. שו"ע יורה דעה שלא סעי' קלב

מעשר שני נאכל לבעליו לפנים מחומת ירושלים, שנאמר: ואכלת לפני ה' אלהיך במקום אשר יבחר וגוי' (דברים יד, כג) ונוהג בפני הבית ושלא בפני הבית, אבל אינו נאכל בירושלים אלא בפני הבית, שנאמר: מעשר דגנך תירושך ויצהרך ובכורות בקרך וצאנך (דברים יד, כג). מפי השמועה למדו, מה בכור אינו נאכל אלא בפני הבית, אף מעשר שני לא נאכל אלא בפני הבית

7. שו"ע יורה דעה שלא סעיף קלג

בזמן הזה, אם רצה לפדות מעשר שני שוה מנה בפרוטה, לכתחלה, פודה ומשליך הפרוטה לים הגדול

8. מס' קידושין ל"ט

אמר רבי אסי אמר ר' יוחנן: ערלה בח"ל - הלכה למשה מסיני. א"ל ר' זירא לרבי אסי, והתניא: ספק ערלה בארץ - אסור, בסוריא - מותר, (בחוצה לארץ - יורד ולוקט)! אישתומם כשעה חדא, א"ל, אימא כך נאמר: ספיקא מותר, ודאה אסור.

R. Assi said in R. Johanan's name: Orlah in the Diaspora is a halachah of Moses from Sinai. Said R. Zera to R. Assi: But we learnt: Doubtful 'Orlah is forbidden in the Land but permitted in Syria.' He was momentarily nonplussed; [then] he answered him, Perhaps it [the Mosaic halachah] was thus given: Doubtful [orlah] is permitted [in the Diaspora], certain [orlah] is forbidden.

9. שו"ע יורה דעה שכב סעי' ב

אין חייבים בחלה מן התורה אלא בארץ ישראל בלבד, שנאמר: והיה באכלכם מלחם הארץ (במדבר טו, יט) ובזמן שכל ישראל שם שנאמר בבואכם (במדבר טו, יח) ביאת כולכם ולא ביאת מקצתכם. לפיכך חלה בזמן הזה אפילו בימי עזרא בארץ ישראל, אינה אלא מדבריהם.

10. שו"ע יורה דעה שכב סעי' ג

מפרישין חלה בחוצה לארץ מדברי סופרים, כדי שלא תשכח תורת חלה מישראל.